

Pàgines antològiques d'Excursionisme**Una expedició a Sant Miquel del Fai**

(F R A G M E N T)

Per Víctor Balaguer

...El guia que ens acompanyava ens digué que feia dos o tres anys havia descobert per casualitat una altra gruta molt més meravellosa. Va oferir-se per ensenyar-nos-la, i no cal dir si acceptàrem l'ofrena.

Vàrem tornar pel mateix camí, i de passada entràrem a la casa per proveir-nos d'antorxes, indispensables per la visita que anàvem a fer, i reprenguérem en sentit invers al corriol que ens havia portat al santuari. Aquest caminet està vorejat en el seu extrem d'àlbers gegantins, els troncs dels quals estan plens de noms.

Tot anava perfectament mentre seguíem per aquest viarany. Ens veiérem precisats a saltar qualques barrancs, i relliscant ací i aixecant-nos allà, travessàrem un torrent que inutilitzà els nostres pantalons i feu inservibles les nostres sabates; més, ço que tenien de pintoresc aquells indrets pels quals passàvem feia que no tinguéssim en compte aquests petits contratemps.

Amb tot i això, arribà un moment en que ens trobàrem al peu d'una abrupta muntanya, muralla del precipici, sobre el qual s'inclina com gegant atret pel vèrtic, que certs abims posseeixen.

Allí tot camí desapareix. Ens trobàvem aturats per la massa de la muntanya. Cap on dirigir-nos? Baixar a l'abim, al fons del qual brama el torrent, era materialment impossible; pujar, o millor dit, enfilàr-nos per la muntanya, era terriblement perillós. Dirigírem l'esguard al nostre voltant, i cap camí ens aparegué. Amb tot, érem en el país de les meravelles. Potser el nostre guia, com Ali Babà, posseïa el secret d'unes paraules màgiques per a fer girar l'eix invisible d'una roca misteriosa i fer aparèixer als nostres peus la boca oberta d'una caverna subterrànea.

Tots miràvem el guia. El seu rostre estava impassible.

De sobte, com si fos un isart, començà a enfilàr-se per la muntanya, que ens havia semblat inaccessible.

Nosaltres el vèiem fer sense moure'ns del lloc. Vàrem creure, per un moment, que anava a obrir l'entrada al palau subterrani; més, a les poques passes es girà i ens preguntà amb gran naturalitat com era que no el seguíem.

Seguir-lo!... Ens miràrem els uns als altres.

Seguir-lo!... Com? Per on?

Desgraciadament l'amor propi té un punxó tan fi com la sageta més sub-